

Andragende om Indfødsret og i en senere Skrivelse — der er, saa vidt jeg ser, ikke saa faa Skrivelser — udtaler Sogneraadet med stor Aabenhed sin egentlige Grund dertil. Endnu hen paa Efteraaret samme Aar har Sogneraadet intet at erindre imod vedkommendes Hæderlighed eller imod den tidligere udstedte Anbefaling for hæderlig Vandel, men Sogneraadet gør det samme gældende, som vi nys hørte fra den ærede Ordførers Side, at der er Udset til, at den vedkommende vil komme til at trænge til offentlig Understøttelse, og at Kristrup Kommune altsaa vilde blive udsat for at bære den deraf følgende Byrde. Det angiver Sogneraadet aabent og ligesom som sin egentlige Grund. — Med Hensyn til visse Enkeltheder, som den ærede Ordfører mente ikke kunde tale for, at denne Ansøger fik Indfødsret, skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Der blev sagt, at da han nærmede sig det 60de Aar, overdrog han sit Hus til sin Datter. Det er ikke ganske korrekt. Vel har han overdraget sit Hus til sin Datter, men det skete efter de Oplysninger, der ere komne mig i Hænde, allerede i 1886, altsaa 5 Aar før der blev Tale om Alderdomsforsørgelsesloven, og da der gennem Herredsfogden blev af Amtet rettet Forespørgsel til Sognefogden for at faa Oplysning om, hvorledes Sammenhængen var med denne Overdragelse, oplyste Sognefogden, at den fandt Sted i 1886 mod en Betaling af 100 Kr., som den vedkommende for Resten skyldte sin Datter. Endvidere var der en Prioritet paa 100 Kr., og det blev bestemt, at den paagældende Ansøger og hans Hustru skulde have Bopæl i Huset, saa længe de levede. Sognefogden oplyste endvidere, at Huset i Vandel og Vandel var ca. 3—400 Kr. værd. Der er da, som det høje Ting vil skønne, ikke noget særlig mislikt, navnlig ikke med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse, ved denne Overdragelse. — Naar det endvidere er blevet berørt, at han har faaet Bidrag af de fattiges Kasse, tror jeg, at den ærede Ordfører oplyste, at det er Tilfældet med adskillige andre. Det vil det høje Ting i alt Fald kunne erkynnde sig om ved at se efter i Betænkningen, at der er flere andre Ansøgere, om hvem det er oplyst, at de ogsaa har faaet Bidrag af de fattiges Kasse. Men ved Siden heraf maa

jeg gøre opmærksom paa, at alt, hvad den Mand har faaet af de fattiges Kasse, udgør 5 Kr., og det har han faaet i Løbet af 14 Aar. Første Gang, i 1881, fik han 2 Kr.; om han selv har forlangt noget, eller disse 2 Kr. bleve ydede ham frivilligt, kender jeg ikke noget til. 9 Aar efter, i 1890, fik han atter et Tilskud af de fattiges Kasse paa 3 Kr. Begge disse Tilskud fik han altsaa, for den bekendte Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse udkom, og siden den Tid har han intet som helst faaet af de fattiges Kasse. Sogneraadet har dernæst gentagende erklæret, at han aldrig har faaet offentlig Understøttelse. Der foreligger en Erklæring fra Sogneraadet af 16de Juni 1894 om, at han endnu den Gang ingen Understøttelse havde faaet. — Det forekommer mig altsaa at være ganske klart ifølge alle tidligere Skrivelser om denne Mand, at det er en helt igennem hæderlig Mand, der har Uttest fra alle vedkommende om hæderlig Vandel. Det er gentagende blevet bekræftet, ogsaa af selve Sogneraadet, der som sagt har erklæret, at den eneste Grund til, at man nægter at anbefale ham, er, at man frygter for, at han i en nær Fremtid skal falde det offentlige til Byrde. Men som sagt, som jeg allerede har gjort opmærksom paa, vil det offentlige i Frangstilsælde ikke kunne undrage sig sin Forpligtelse. Ganske vist gør det en Forandring for Kristrup Kommune, det ser jeg vel i Henhold til Fattigloven af 9de April 1890. Jeg vil derfor meget anbefale det høje Ting at tiltræde den højtærede Indenrigsministers Opfattelse af denne Sag, og jeg beder det lægge Mærke til, hvad der staar i Anmærkningerne om Nr. 259, med Hensyn til, at Kristrup Sogneraad har vægret sig ved at anbefale Andragendet; „Da dette imidlertid udelukkende maa antages begrundet i, at Andrageren formodes i en nærmere Fremtid at ville falde det offentlige til Byrde, og da man i det foreliggende Tilfælde efter det om hans Vandel og lange Ophold i samme Kommune oplyste ikke har kunnet erkende dette Hensyn for afgørende, har man optaget ham paa Lovforslaget“. Altsaa i Henhold til de Oplysninger, jeg har meddelt, og i Henhold til, hvad der staar i Anmærkningerne, vil jeg indstændig opfordre det høje Ting til at stemme mod Vædringsforslag Nr. 2, saa at